

שעה אחת אחר חצות

לחדשות ומאורעות עיתונאיים יש בדרך כלל, תכונה בלתי אהודה: להתרחש דווקא בשעות המשונוות ביותר של הלילה, להעמיד את מצפוננו של העיתונאי בנסיון מטרדי. עיתונאים קופצים ממיטות חמות בליל חורף קר, ממהרים להשיג "סקופ" עיתונאי,

לא תמיד מרגיש צלם-עיתונות בצורה כה חותכת את חיוניות שרותו לציבור. כל עיתוני הבוקר והערב תיארו בהדגשה את חקירה החשודה. אך קינאת עתונאים לא הרבה בזה. אמת: רוב העיתונים התעלמו בכלל מעדותו של גולדמן, מעריב, שכתבו נכח ב"שעת העדות, כתב בתמימות ההתצלומים הוגשו "עלידי המשטרה" וגם אותם העיתונאים שנאותו להזכיר את גולדמן שכתו ל-

שרמה ארזי ותכנית קריית ירושלים

קבוצות מחלתי נפחה שגוען גדלות

אינם זוכים בשל כך לפרס גובל. הם ממליצים בשם מי הופיע בשעה אחת אחר חצות אים את תפקידם. אך אין חסר גם סוג של... במל יפ. עיתונאים אשר פצצו האטום הקטלנית בירי תר אינה מסוגלת לדגוג את חושם המקצועי בשעות הקטנות של הלילה.

הממשלה**החותמת: 'יהיה טוב'**

בשבועון מצויר שחיצי הופיעה קריקטורה. כותרתה לא היתה ישראל והקריקטורה גם לא היתה מכונת אליה. בכל זאת התאיימה בקריקטורה: קומת-קרקע מפוארת של בניין ממשלתי עשוי שיש, עמודי קישוט ב"סגנון יווני, אריות-ענק לצדי הכניסה. על קומת הקרקע, קומה שנייה, צרף עשוי קרשים ישנים. הכותרת: "התקציב לא הספיק".

במערב ירושלים, גלוי לעיני זקפי הלגיון בבית. גילה מצד אחד ונביס-מואל מצד שני, ניגשה ממשלת ישראל לביצוע שגוען הגדול הפרטי שלה בהלירות, שהספיק להפוך מסורת. להתחיל בבילוי אפשרי, לספון על נסים לאלהים בסיומו, הוכרו "פה תוקם קרייה".

וועדת הקרייה, עם מרדכי שטנר ושלמה ארזי בראשה לא טרחו לחכות לאישורו של תקציב הפיתוח בן 115 המיליון עלידי הכנסת, שמתוכו ביקשו שתים ורבע מיליון ל"לביצוע עבודות השנה. הם הזדרזו להפיק 1700 דונם, לנסוע 7000 עצים, אלפי שושנים, להקים 18 בניינים ארעיים ולהניח יסוד לשלושה בניינים קבועים. הבניינים הארעיים, שעשרה מהם מיועדים למשרד החוץ, הם בלוקונים ארוכים בני קומה אחת. הקבר עים, הם ארמונות בני 105 מטר אורך, בעלי 300 חדר כל אחד, מצויידים בקירות דיקט ניידים שיאפשרו התקנת אולמות או חדרים קטנים על פי הצורך, מותאמים למיניסטריונים לאוכלוסיה של ארבעה מיליון. תוכנית של 135 אלף עצים, גנים מפאירים לקבלות קהל רשמיות, בית-נשיא במרכז, מחובר בדרך פרטית לבניין הכנסת המתוכנן, משלמים את התמונה.

מסיבת מין וזכירה. רבים מעיתונאי ירושלים שהוזמנו להסתובב בשבת, לחזות בעבודות הבנאים והנגנים, יצאו עם טעם רע בפה. שמות רבים צצו במוחותיהם. היו אלה שמות גדולי ההיסטוריה שהנציחו את שמותיהם בשיש, הורידו אגב זה את ארצותיהם התהומה בחובות ששקעו בהם כדי לבנות את הארמונות. ההבדל הקטן המכריע: נות את התמונה.

בז: באותו שבוע הודיע עורך-הדיון אהרן חוסריישי כי יזמן את עורך העולם הזה כעד במשפטו של קצין-הים אנון שסמפפר, שנאשם כאחראי, למות שלושה מלחים. יש ראלים בשעת טבעתה של א/ק בסדה לפני שנתיים. שיחיה העולם הזה גבו אז את העי דות הראשונה מפי הניצולים, עדות הסותרת בכמה נקודות את עדותם כעבור שנתיים.

הפעם המנצח בשיש הוא קבצן, פושטיד מקצועי.

תחת מטר השאלות שהומטר עליו במסיבת המין והבירה השכלי שלמה ארזי לענות לשאלה הנשנית בדבר התקציב בתשובות שטי-פלו בעיקרן בעצי גוי ושכלולי בנייה. התיברר חיש, כי הילד ישראל המחונן, החל בו נה ארמונותיו עוד טרם ידע כמה, ואם בכ"ל עומד לרשותו כסף. בשעה ש-40 אלף איש בארץ יושבים עדיין באוהלים, החלו בו גים בניינים מיניסטריונים, "סטנדרטיים" בעלי 300 חדר, השתמשו לצורך זה במקום חותמת בנקאית מוסמכת, בחותמת יותר זולה, תרצת הארץ, המחתימה על חלום את המלים "יהיה טוב".

כשנלחץ שלמה ארזי לקיר עלידי שאלות העיתונאים, בכמה יעלה הצעצוע בכל זאת, הורה באמת: "אינו יודע ואינו יכול לדעת. עלימנת לחשב את מחיר הקרייה המושלמת כמו שהיא מופיעה כיום בתוכניות, יודקק לחבר מומחים ואדריכלים, שיאכל את כל תקציבו של ארזי לשנה שלמה.

נמלים**עוד 12 מחכות**

שבריהן של חמש אניות שטבעו משך 12 השנים האחרונות במל חיפה ובמפרץ מסכנים את תנועת האניות במל. משרד התחבורה החליט לשים קץ לסכנה, מסר לחברה בת של החברה הכלכלית הלונדונית את הזכות להוציא תוך שנתיים שברי ארבע אניות (החמישית, גוצ'וס-ארמן, שייכת לבעלים תורכיים) מהינמל ומהמפרץ. התמורה שמשרד התחבורה מקבל עבור 20 אלף טונות הגרוטאות, ששוין נאמד בחצי מיליון לירות: 80 אלף לירות.

החברה תעסיק 20 אמודאים (בשכר של 200 ל"ל לחודש), תפיק את הגרוטאות בקיץ ובשני הקיצים הבאים (בחורף אין האמודאים יכולים לעבור במפרץ הפתוח).

מקור ראשון לגרוטאות תהיה פטריה, אניית העולים שטבעה בהתפוצצות. היא תח"ת מתחת למים גושים גושים (של 100—200 טון), תפיק תוך שנה כמעט 8.000 טון. האנייה הבאה בתור: פניקס, שהוטבעה על ידי מוקש שהוטל ממטוס איטלקי. גרוטאותיה של פניקס תופקנה לפי שיטה מקורית: חורי האנייה ייסתמו והמים יישאבו מתוכה. אחר תושט האנייה ותפורק מעל המים, בהיפיקה כ-4.000 טון גרוטאות.

לאנית הדלק אמפייר קרוס שעלתה באש כאשר מלחים שיכורים הדליקו (היא בערה משך שבוע שלם) מצפה גורל טוב יותר. ייתכן מאד שכאשר תושט ותתוקן תהיה

פריקת 12 האניות האלה, העולה להסתיים רק בקיץ 1957, לא תאמר החברה נואש. יש לה תכנית ארוכת-טווח: מרכז לניצול גרוטאות שברי אניות במרחב כולו.

הווי**"שילכו לתקן ועליי"**

רבי נחום (נחום) וינשטיין הוא היום בן 71. סימנים לכך אפשר למצוא בוקנו, בו זורקו כמה שערות שובה, או במצחו חרוש הקמטים. בשום פנים אין גילו ניכר בדידו למשל, שהן כיום יציבות לא פחות משחיו לפני כחמישים שנה כאשר רבי נחום, יליד ירושלים, ירד אל חולות תל-אביב-יפו. רבי נחום הוא מוהל-פירוש הדבר: הוא מכניס כל בן זכר הנולד ליהודים, ערבים, או כל מי שבוחר בכך, בביתו של אברהם אבינו, או אבי כל מי שבוחר בו.

ראשון 33 אלף הנימולים, מעשה ידיו של רבי נחום, הוא בן מנהל גמנסיה הרצליה רופא הדסה, הדייר נחום בוגרצ'וב, ששמו נשקף ראשון מדפי עשרת הכרכים העבים המכילים את שמות נימולי רבי נחום. אין רשימה זו כוללת אלפי ערבים, בריטים ובני לאומים אחרים שנימולו מתוך דאגה לכרי-אותם המינית.

120 זכרים לחודש. עד שנת 1937 שלט רבי נחום בכיפה שלטון יחיד, הקיף איזור יישוב עצום, בו קידם כל תינוק נולד 'בסניף שלופה. מנגנון שלם של חובשים התפרנס גם הוא מניתוחיו של רבי נחום. באותה שנה החלו להגיע בזה עזר זה עש-רות מוהלים מקהילות אירופה, ביקשו לחלק ביניהם את פרנסתו של רבי נחום.

נחום וינשטיין עצמו שנהג תמיד בהבנה סוציאלית, (במקרי קשים במיוחד חיתר אף על כל תשלום שהוא), הסכים לחלק את חודש עבודתו עם כמה מוהלים. תפוקתו ירדה פלאים. ב-120 זכרים לחודש, שהיו דבר רגיל ביותר בשנות הפרוספריטי הטובות שקדמו למבול המוהלים שירד מאירופה, נהגו עתה מזריזות סבינו 20—30 בלבד.

הסכנה לחיסול מקור הפרנסה גברה והלכה. נמצא פתרון: שבעה מוהלים התאחדו, יסדו אגודת מוהלים תל-אביבים שדאגה להשיג מונופולין על כל בתי-החולים ליל-רות בתל-אביב. האגודה הצליחה. מנהלי בתי-החולים דרשו מהם רק דבר אחד: תעודות סימוכין, חתומות עלידי הרבנות הראשית. את השאר הניחו לשבעת המוהלים להם היתה פרנסה רחבה בעיר שמספר הל-רות בה הלך וגבר עם ריבוי תושביה. על-ידי סידור פנימי שנקבע בין חברי האגודה,

איש "העולם הזה" פאול גולדמן מעיר *
קנאת עיתונאים לא הרבתה אמת

הגיע תורו של כל מוהל, אחת לתשעה שבועות, בכל בית-החולים.

בינתיים הגיעו מוהלים רבים אחרים. תל-אביב עצמה קלטה כחמישים מוהלים שהע-דיפו לעסוק במקצוע הנוח והמשתלם הזוכה לרוב בנדיבות לבם של הורי זכרים מאו-

* המילה היתה נהוגה במצרים עוד לפני אברהם אבינו ועד היום היא מבועתת עלידי הקופטים המצרים-הנוצריים. מלבד סמל של סכסי בגרות אצל שבטים פרימיטיביים נח-שבת המילה גם כאמצעי בריאותי למניעת מחלות-מין.

ראויה לשימוש כאניית דלק במקום להפוך גרוטאות.

האניה הרביעית: אניית-המשא אמפייר קומרייד שטורפה עלידי צוללת איטלקית בשלהי מלחמת העולם השנייה.

אין החברה הכלכלית הלונדונית חושבת לסיים את פעולותיה ב-1954, אחר פריקת אניות חיפה בצפות לה 12 אניות טבועות נוספות הפזורות לאורך החוף. וגם אחר

* מימין, אווז תצלומי העולם הזה, סגן פרקליט המחוז אליעזר ליבסון ושופט ה-שלום הראשי אליעזר מלחי.